

فبروری

به آن نوع از مجازات که از سوی کشورها، نهادهای بین‌المللی یا ائتلاف‌هایی از چند کشور، گروه یا فرد که برای تنبیه، جلوگیری از رفتار نادرست یا تغییر رفتار افراد، سازمان‌ها یا کشورها به کار گرفته می‌شود، تحریم گفته می‌شود (ملل متحد، ۲۰۱۶). تحریم‌ها می‌تواند شامل محدودیت‌های تجاری، جریمه‌های مالی، مسدود کردن دارایی‌ها، ممنوعیت سفر و دیگر اقدامات تنبیهی شوند. معمولاً تحریم‌ها در پاسخ به نقض قوانین بین‌المللی، نقض حقوق بشر یا به دلایل دیگری مثل تروریسم، گسترش تسلیحات هسته‌یی، تجاوز نظامی یا دیگر تهدیدها علیه صلح و امنیت جهانی اعمال می‌شوند. زمانی که کشورها بر افراد یا گروه‌هایی تحریم وضع می‌کنند، معمولاً این کار را با همکاری و هماهنگی با کشورهای دیگر انجام می‌دهند.

در حالی که طالبان به تحمیل قوانین و احکام تبعیض‌آمیز خود بر زنان و دختران افغانستان همچنان ادامه می‌دهند (برای اطلاعات بیشتر در این باره، برگ اطلاعاتی ما «آپارتاید جنسیتی چیست؟» را ببینید.)، یکی از راه‌های قانونی بین‌المللی برای وادار کردن شان به پاسخ‌گویی در برابر جنایات شان علیه زنان و دختران به کار گرفتن تحریم‌ها علیه آن‌هاست. در گذشته نیز تحریم‌هایی علیه رژیم طالبان به کار گرفته شده بود و بعد از به قدرت رسیدن طالبان در ماه اگوست ۲۰۲۱ تحریم‌های جدیدی وضع گردیده است. اما، انتقادهایی وجود دارد که از تحریم‌ها به درستی کار گرفته نمی‌شود و حتی تحریم‌های موجود با این حال، برخی انتقاد کرده‌اند که نه تنها از تحریم‌ها به درستی استفاده نمی‌شود، بلکه تحریم‌های موجود نیز به خوبی اجرا نمی‌شوند. بعضی دیگر نگرانی دارند که وضع تحریم‌ها مبادا جلوی رسیدن کمک‌های بشردوستانه را به مردم افغانستان بگیرد. در این برگ اطلاعاتی در باره تحریم‌های مربوط به طالبان، افغانستان، اثرات و محدودیت‌های شان توضیحات ارائه می‌شود.

نمونه‌هایی از تحریم‌ها:

تحریم‌های مسافرتی:

ممنوعیت سفر افراد مشخص به خارج از کشور یا به منطقه یا کشور خاص

تحریم‌های نظامی:

- تحریم‌های تسلیحاتی
- ایجاد مناطق پرواز ممنوع

تحریم‌های اقتصادی:

- محدودیت‌های تجاری
- مسدود کردن دارایی‌ها
- تحریم‌های کامل اقتصادی (امبارگو)

تحریم‌های دیپلماتیک:

- اخراج دیپلمات‌ها از کشور میزبان
- بستن سفارت‌خانه‌ها و کنسول‌گری‌ها
- تعلیق عضویت در سازمان‌های چندجانبه

اثرات تحریم‌ها

تحریم‌ها از مدت‌ها پیش به عنوان ابزاری برای فشار آوردن بر حکومت‌ها، گروه‌ها یا افراد خاص برای تغییر رفتارشان استفاده می‌شوند. تحریم‌ها باعث انزوای بین‌المللی، بدنامی، محدودیت در سفر و دیگر آزادی‌ها می‌شوند و کشورها، شرکت‌ها یا افرادی را که با نهادهای تحریم‌شده معامله کنند، مجازات می‌کنند.

سال‌هاست که طالبان خواستار لغو تحریم‌ها و حذف نام‌شان از فهرست سیاه سازمان ملل شده‌اند. دوسوم اعضای کابینه طالبان در فهرست تحریم‌های سازمان ملل یا ایالات متحده قرار دارند (بلمبرگ، ۲۰۲۱) و طالبان می‌دانند که این تحریم‌ها برای همکاری‌های بین‌المللی و اعتبار جهانی‌شان مانع ایجاد کرده است.

تحریم‌های موجود

هم‌اکنون تحریم‌های زیادی علیه مقامات حاکم طالبان اعمال شده است. در واقع، از سال ۱۹۹۹ که سازمان ملل یک کمیته تحریم برای نظارت بر تحریم‌های مرتبط با القاعده و طالبان ایجاد کرد، این تحریم‌ها وجود داشته‌اند. این کمیته هنوز هم فعال است.

«ایالات متحده آمریکا به حمایت خود از کمک‌های بشردوستانه به مردم افغانستان ادامه خواهد داد. اما، با در نظرداشتن تحریم‌های ما علیه طالبان، این کمک‌ها از طریق حکومت ارایه نخواهد شد، بلکه از طریق سازمان‌های مستقل، مثل نهادهای سازمان ملل متحد و سازمان‌های غیردولتی (NGOها) توزیع خواهد شد. ما توقع داریم تا این تلاش‌ها از سوی طالبان یا هیچ‌کس دیگری ممانعت به عمل نیاید.» - از سخنرانی وزیر خارجه‌ی آمریکا، آنتونی بلینکن، اول سپتامبر ۲۰۲۱

تحریم‌ها علیه رهبران طالبان:

تحریم‌های ملل متحد

نخستین تحریم علیه طالبان UNSCR 1267 به خاطر پناه‌دادن به اسامه بن لادن که در آن زمان به خاطر بمب‌گذاری سال ۱۹۹۸م در سفارت‌خانه‌های کینیا و تانزانیا مورد تعقیب بود، وضع شده بود. قطع‌نامه‌ی UNSCR 1267 دارایی‌ها و سایر منابع مالی طالبان را مسدود ساخت و هر گونه کمک نظامی به آنان و پروازهای بین‌المللی هواپیماهای تحت اداره‌ی شان را ممنوع کرد. قطع‌نامه‌ی UNSCR 1267 هنوز هم از لحاظ حقوقی برای تمام اعضای سازمان ملل محتم الزام‌آور است. قطع‌نامه‌های بعدی شورای امنیت، مثل قطع‌نامه‌ی ۱۵۲۶ تصویب‌شده در سال ۲۰۰۴ به ادامه مسدود کردن دارایی‌ها، ممنوعیت سفر و ممنوعیت فروش اسلحه به طالبان شدند. هم‌چنان قطع‌نامه‌ی ۱۹۸۸ در سال ۲۰۱۱ یک تیم نظارتی و یک کمیته بررسی برای نظارت بر این تحریم‌ها را ایجاد کرد.

در سال ۲۰۰۱، پس از وقوع حملات ۱۱ سپتامبر، حکومت ایالات متحده با صدور فرمان اجرایی ۱۳۲۲۴ افراد، سازمان‌ها و نهادهایی که با تروریسم رابطه داشتند، نشانه گرفت. به تعقیب آن، سایر کشورها نیز فعالیت‌هایی را روی دست گرفتند که فعالیت‌های مالی طالبان را محدود ساخت. این فرمان هنوز هم دارای اعتبار است و در سال ۲۰۲۱ اداره بایدن برای مسدود کردن ذخایر مالی افغانستان از آن استفاده کرد که در نتیجه‌ی آن دسترسی طالبان به ۹.۵ میلیارد دلار قطع شد و هم‌چنان به صندوق بین‌المللی پول فشار آورد تا ۴۰۰ میلیون دلار از ذخایر افغانستان را منجمد کند (واشنگتن پست ۲۰۲۱). با افزایش نگرانی‌ها در مورد این‌که تحریم‌ها مانع رسیدن کمک‌های بشردوستانه به مردم افغانستان می‌شود، دفتر کنترل دارایی‌های خارجی وزارت مالیه آمریکا (OFAC) مجوزی صادر کرد که بر اساس آن، نهادهای دولتی آمریکا و افرادی که به نمایندگی از آنها عمل می‌کنند (مانند قراردادی‌ها) اجازه می‌دهد که با وجود تحریم‌های مرتبط با تروریسم، معاملات بشردوستانه مربوط به طالبان در افغانستان را انجام دهند (ترنر، ۲۰۲۱).

تحریم‌ها علیه رهبران طالبان

تعداد زیادی از رهبران طالبان به صورت انفرادی از سوی ایالات متحده آمریکا تحریم شده‌اند. سراج‌الدین حقانی، وزیر فعلی طالبان به دلیل نقش داشتن در حمله به هوتل سیرینا در سال ۲۰۰۸ که در کابل صورت گرفت و منجر به کشته‌شدن شش نفر (از جمله یک شهروند آمریکایی) شد؛ مورد تعقیب اف بی آی قرار دارد. در سال ۲۰۲۳ حکومت آمریکا تحریم‌های جدیدی علیه دو عضو دیگر طالبان اعلام کرد. این دو نفر عبارتند از: خالد حنفی وزیر امر به معروف و نهی عن المنکر طالبان و فریدالدین محمود، عضو گروه طالبان و رییس آکادمی علوم افغانستان که در وضع محدودیت آموزش زنان و دختران افغانستان از صنف ششم به بعد نقش داشت. (دفتر کنترل دارایی‌های خارجی آمریکا - ۲۰۲۳، OFAC). اسامی این افراد در فهرست «اتباع خاص نشانی‌شده و افراد تحریم‌شده» درج شده است.

قانون ماگنیتسکی (Magnitsky Act) i

قانون جهانی مسوولیت‌پذیری در قبال نقض حقوق بشر ماگنیتسکی (Global Magnitsky Human Rights Accountability Act) که در سال ۲۰۱۶ تصویب شد، نسخه‌ی جهانی‌شده‌ی قانونی است که در سال ۲۰۱۲ برای مسوول‌ساختن مقام‌های روسی که در مرگ سرگی ماگنیتسکی، وکیل مالیاتی روسی که فساد گسترده‌ی مالی را افشاء کرده بود، نقش داشتند، به تصویب رسیده‌ود. (بر اساس گزارش دیده‌بان حقوق بشر، ۲۰۱۷) قانون ماگنیتسکی اجازه می‌دهد که افراد و نهادهای دخیل در نقض حقوق بشر و فساد مورد تحریم قرار گیرند؛ این تحریم‌ها شامل مسدود کردن دارایی‌ها، ممنوعیت صدور ویزه و ایجاد محدودیت‌های مالی می‌شود. در سال ۲۰۲۳، دو عضو گروه طالبان، خالد حنفی و فریدالدین محمود، بر اساس یک فرمان اجرایی مبتنی بر همین قانون تحریم شدند. این قانون در تصویب قوانین مشابهی در کشورهای چون کانادا، اتحادیه‌ی اروپا، بریتانیا، استرالیا و سایر کشور نقش الهام‌گذار داشته‌است.

وضعیت فعلی: از زمانی که طالبان به قدرت رسیده‌اند، بسیاری از بانک‌ها، شرکت‌ها، سازمان‌ها و سایر نهادها حتی در زمینه‌هایی که معاملات شامل تحریم نمی‌شوند، از دادوستد با طالبان خودداری می‌کنند. گاهی با یک کشور به دلیل ارتباطات حکومت حاکم در آن با تروریسم و برداشت جهانی از آن، به طور غیررسمی به مثابه یک کشور تحریم‌شده برخورد می‌شود، حتی اگر رسماً هم مورد تحریم قرار نگرفته باشد.

موضع کانادا

کانادا مثل ایالات متحد آمریکا، تحریم‌های خود را از طریق قانون سازمان ملل متحد (United Nations Act) با تحریم‌های سازمان ملل عیار می‌سازد و قوانین مشابه ماگنیتسکی چون قانون «عدالت برای قربانیان مقامات فاسد خارجی» و «قانون عدالت برای قربانیان تروریسم» را نیز اجراء می‌کند. علاوه بر این، کانادا در مواردی که شورای امنیت سازمان ملل اقدام نکرده باشد، از «قانون اقدامات ویژه اقتصادی (Special Economic Measures Act – SEMA) استفاده می‌کند. کانادا معمولاً تحریم‌های خود را با متحدانی مانند ایالات متحد، اتحادیه اروپا و بریتانیا هماهنگ می‌کند. در سال ۲۰۱۳، حکومت کانادا طالبان را طبق قانون جزای کانادا به عنوان یک گروه تروریستی معرفی کرد که مطابق با فهرست تحریم‌های طالبان بر اساس قطع‌نامه ۱۹۸۸ شورای امنیت سازمان ملل (۲۰۱۱) بود.

سایر تحریم‌ها

در پهلوی تحریم‌های فوق‌الذکر که از سوی سازمان ملل متحد، ایالات متحد آمریکا و کانادا وضع شده‌اند، می‌توان از یک سلسله تحریماتی نام برد که از سوی اتحادیه‌ی اروپا مبنی بر منجمد ساختن دارایی‌ها و منع سفر افراد منسوب به طالبان و تحریمات انگلستان که شهروندان خود از تجارت با طالبان منع ساخته‌اند، وضع شده است (European Commission; UK Government). پس از اگست ۲۰۲۱ بسیاری از کشورها با سازمان ملل متحد هم‌نوا شده و هر نوع دارایی‌های دولت افغانستان را در کشورهای خود منجمد ساختند. بعضی دیگر از کشورها کمک‌های بشری خود را به افغانستان را منجمد ساختند و بعضی دیگر تعامل با طالبان را مردود شمردند. هیچ کشوری در جهان رسماً طالبان را به عنوان دولت مشروع افغانستان به رسمیت نشناخته است.

خلاهای موجود در تحریم‌ها

با آن‌که تحریم‌ها پیام‌های صریح به طالبان می‌رسانند که رفتار آن‌ها مورد قبول جامعه بین‌المللی نیست، تحریم‌ها آشکارا با اهداف سیاسی و اقتصادی آن‌ها هم‌خوانی نداشته و خلای قابل‌توجهی را در روند تحریم‌های بین‌المللی به وجود آورده است.

تطبیق ناهماهنگ تحریم‌ها: نازیلا جمشیدی عضو هیئت مدیره‌ی حق آموزش افغانستان، در مقاله‌ی که در سال ۲۰۲۴ در نشریه ژورنیست به نشر رسید، می‌نویسد: «این مهم است که توجه داشته باشیم همه رهبران طالبان شامل تحریم‌های مسافرتی نیستند. تنها ۱۳۵ نفر از مقام‌های طالبان تحت تحریم مسافرتی قرار دارند. بسیاری از مقامات میان‌رده‌ی طالبان که تحت تحریم نیستند، شاید به صورت فردی چندان مهم به نظر نرسند، اما به طور جمعی به ادامه کار رژیم سرکوب‌گر کمک می‌کنند.» در نتیجه، نماینده‌گان طالبان توانسته‌اند به سفرهای بین‌المللی، از جمله به ناروی (رویترز، ۲۰۲۳) و آلمان (گل، ۲۰۲۳) ادامه دهند.

شناسایی طالبان به عنوان یک نهاد تروریستی موقوف کانادا را در برابر طالبان به روشنی نشان می‌دهد و به همین اساس آن عده از افراد، تجار و سازمان‌هایی را که با طالبان دادوستد می‌کنند، مورد تعقیب قرار می‌دهد. اما، پس از این‌که طالبان قدرت را در سال ۲۰۲۱ در افغانستان به دست گرفتند، وضعیت طالبان منحصراً یک گروه تروریستی وضعیت پیچیده‌ی را برای سازمان‌های انکشافی و بشری کانادا که در افغانستان فعالیت می‌کنند به وجود آورده است که مجبورند مطمئن شوند که هیچ‌یک از فعالیت‌های مالی شان به هیچ‌وجه به نفع طالبان به مصرف نمی‌رسد. (دولت کانادا، ۲۰۲۴) از آنجایی که طالبان اکنون نهادهای دولتی را در افغانستان اداره می‌کنند، از نهادهایی که در آنجا فعالیت می‌کنند، فیس و مالیه دریافت می‌کنند و این نهادها فعالیت را در چنین وضعیتی مشکل می‌بینند و به همین سبب یا فعالیت خود را در افغانستان متوقف ساخته‌اند و یا هم به تعویق درآورده‌اند. در سال ۲۰۲۴ اداره عمومی امنیت کانادا یک سیستم مجوزدهی و معافیت بشردوستانه برای از بین این مشکل معرفی کرد.

«تطبيق گسترده‌تر تحریم‌های سفر علیه همه اعضای طالبان، بدون توجه به جای‌گاه رسمی آنها، در جلوگیری از نماینده‌گی از رهبران طالبان در عرصه‌ی جهانی اثر خواهد گذاشت. این اقدام از توانایی آنان در قبال تبلیغ اعمال و ایدیولوژی‌های شان کاسته و به اتخاذ روی‌کردی جامع‌تر و موثرتر در قبال تحریم‌های بین‌المللی یاری

می‌رساند.» - نازیلا جمشیدی

نبود نظارت:

در حال حاضر ساختارهای نظارتی قوی برای تطبیق تحریم‌ها وجود ندارد و در مواردی که تحریم‌ها نادیده گرفته می‌شوند یا نقض می‌شوند، مجازات‌های قابل توجهی اعمال نمی‌گردد (سازمان ملل متحد، ۲۰۲۴).

ظرفیت محدود نهادهای اجرایی:

هنگامی که تحریم‌هایی علیه یک کشور جدید اعمال می‌شود، نهادهای اجرایی ممکن است تحت فشار قرار گیرند، زیرا منابع خود را به کشور جدیدی معطوف می‌سازند. این وضعیت می‌تواند تمرکز عمیق‌تر آنها بر کشورهای دیگر را دشوار سازد (پارلمان اروپا، ۲۰۲۳).

گزینه‌های جایگزین موجود:

پیش از اگست ۲۰۲۱، زمانی که طالبان شورش مسلحانه را در افغانستان راه انداخته بودند، با وجودی که تحریم‌هایی علیه شان وجود داشت، اما آنها می‌توانستند بدون وقفه اسلحه و مهمات بخرند، معاش جنگ‌جویان خود را بپردازند و عملیات نظامی خود را تامین مالی کنند. این منابع مالی از طریق فعالیت‌های مجرمانه‌ی چون قاچاق مواد مخدر و کشت خشخاش، آدم‌ربایی برای دریافت پول، جمع‌آوری مالیات‌های غیرقانونی در مناطق زیر کنترل خود، سودی که از معادن به دست می‌آوردند و کمک‌های پولی که از پشتی‌بانان خود دریافت می‌کردند، به‌طور پیوسته موفق به تأمین مالی خرید سلاح، پرداخت حقوق جنگ‌جویان و پوشش هزینه‌های عملیاتی خود می‌شدند. این منابع مالی از طریق فعالیت‌های مجرمانه‌ای چون قاچاق مواد مخدر و کشت خشخاش، آدم‌ربایی برای دریافت باج، جمع‌آوری مالیات‌های غیرقانونی در مناطق تحت کنترل، سود حاصل از بخش معادن و کمک‌های مالی از سوی حامیان فراهم می‌شد، به دست می‌آمد (اعظمی، ۲۰۲۱؛ ثابتی، ۲۰۲۴؛ سادات، ۲۰۲۳).

دامنه محدود تحریم‌ها:

در حالی که طالبان به عنوان یک گروه تحت تحریم قرار دارند و این تحریم‌ها به‌طور کلی بر اعضای این گروه اثر می‌گذارد، اما همه رهبران طالبان به صورت فردی در فهرست تحریم‌های سازمان ملل قرار ندارند (شورای آتلانتیک، ۲۰۲۱). به‌طور مشخص، هبت‌الله آخندزاده، رهبر واقعی حکومت طالبان، در فهرست تحریم‌های سازمان ملل قرار ندارد.

نبود همکاری جهانی:

برخی از کشورهای عضو سازمان ملل متحد موضع متفاوتی در قبال تحریم طالبان اتخاذ کرده‌اند. به عنوان مثال، چین در اگست ۲۰۲۱ با اعمال تحریم علیه طالبان مخالفت کرد، در حالی که رهبران گروه هفت (G7) خواستار اعمال تحریم‌ها برای تحت فشار قرار دادن طالبان جهت تأمین عبور ایمن برای افغان‌ها در دوره تخلیه شده بودند (کوک و مانگ، ۲۰۲۱).

«در حالی که کودکان معصوم و مادران

درمانده مجبورند بار سنگین و غیرضروری بیماری‌های قابل پیش‌گیری و درمان را بر دوش بکشند، زنان افغانستان هرروز با مشکلات فراوان در دسترسی به مراقبت‌های صحتی برای خود شان و خانواده‌های شان روبه‌رو اند. اما، در همین حال رهبران طالبان که مسوولیت فروپاشی سیستم صحتی کشور را به دوش دارند، بدون هیچ‌گونه مشکلی و بدون توجه به این که تحت تحریم‌های بین‌المللی قرار دارند، به خدمات درمانی در بیرون از کشور دسترسی دارند.» - ناتالی گونلا - پلتس و حسیکا لودویگ، ۲۱ نوامبر ۲۰۲۳

محدودیت‌های دیگری که سرراه تحریم‌ها به مثابه ابزاری برای

عدالت و مسوولیت‌پذیری قرار دارند، عبارت‌اند از:

به خطر افتادن کمک‌های بشردوستانه:

تحریم‌ها علیه طالبان ممکن است دولت‌های کمک‌کننده و سایر نهادهایی را که مایل به حمایت از کمک‌های بشردوستانه در افغانستان هستند، دچار تردید کند؛ زیرا آن‌ها نگران نقض احتمالی تحریم‌ها هستند. حتی در مواردی که کمک‌ها از مجاری غیرمستقیم و بدون دخالت طالبان منتقل می‌شود، باز هم این نگرانی وجود دارد که منابع مالی به نوعی به طالبان برسد (مؤسسه صلح ایالات متحده، ۲۰۲۴). با این حال، بسیاری از کشورها سیستم‌هایی برای معافیت‌ها و مجوزها ایجاد کرده‌اند تا اطمینان حاصل شود که با وجود شرایط تحریم‌ها، کمک‌های بشردوستانه به مردم افغانستان برسد.

شود.

مزید بر آن، فیصله اخیر محکمه جزایی بین‌المللی مبنی بر درخواست صدور حکم بازداشت برای مقام‌های ارشد طالبان نیز می‌تواند منجر به فشارهایی برای اعمال تحریم‌های بیشتر شود. سایر نهادهای بین‌المللی، مثل سازمان بین‌المللی کار نیز می‌توانند تحریم‌هایی را به نماینده‌گی از کشورهای عضو پیشنهاد کنند. نهادهای منطقه‌یی و سایر نهادها مثل سازمان همکاری اسلام یا اتحادیه همکاری‌های منطقه‌یی آسیای جنوبی (سارک) نیز می‌توانند چنین پیشنهادهایی را ارائه بدهند.

گام بعدی چیست؟

در سپتامبر ۲۰۲۴، کانادا، استرالیا، جرمنی و هلند روند قضایی بی‌سابقه‌یی را تحت کنوانسیون محو هر نوع تبعیض علیه زنان (CEDAW) را آغاز کردند و مقامات حاکم طالبان را رسماً از این اقدام آگاه ساختند (به برگ اطلاعاتی ما در باره‌ی روند قضایی CEDAW مراجعه کنید LINK). اگر این روند با موفقیت پیش برود و حکمی صادر شود، تحریم‌های جدیدی را در مقابل طالبان در پی خواهد داشت. اقدامات مشابه می‌توانند تحت کنوانسیون حقوق کودک و دیگر معاهداتی که افغانستان آن‌ها را تصویب کرده است، صورت بگیرد و در صورتی که چنین شود، احتمال دارد باعث وضع تحریم‌هایی نیز از سوی شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد پیشنهاد شود.

نهاد حق آموزش افغانستان چگونه به زنان و دختران افغانستان کمک می‌کند؟

در حالی که زنان و دختران در افغانستان، تا هنوز هم از تحصیل، کار، تجارت و حضور در جامعه محروم هستند، نگرانی و اضطراب نسبت به آینده در میان آنان به صورت روزافزونی افزایش می‌یابد. نهاد حق آموزش افغانستان از طریق ارایه‌ی کمک‌های مالی، بورسیه‌ها، ایجاد فرصت‌های آموزشی آنلاین و سایر ابزارهای حمایت‌گری، رویای حق آموزش را برای زنان و دختران افغانستان به واقعیت تبدیل می‌کند. ما فراهم‌آوری فرصت‌هایی برای ادامه تحصیل، امید به یک آینده روشن را در دل آن‌ها زنده می‌کنیم. برای دریافت اطلاعات بیشتر در مورد برنامه‌های ما، لطفاً به وبسایت ما مراجعه کنید.

ما چی می‌توانیم بکنیم؟

این برای جامعه‌ی جهانی ضروری است تا برای حمایت زنان و دختران افغانستان و اعاده‌ی حقوق شان باید دست به دست هم بدهند. نهاد حق آموزش افغانستان با نهادهایی چون فند ملاله Malala Fund که در راستای دادخواهی برای زنان و دختران افغانستان همکاری می‌کند. طوماری را که تحت عنوان «طومار برای به رسمیت‌شناسی و ختم اپارتاید جنسیتی» داده شده است را امضاء کنید و برای دریافت اطلاعات بیشتر در باره تلاش‌ها برای جرم‌انگاری اپارتاید جنسیتی به عنوان یک جنایت علیه بشریت و سایر منابع موجود به وبسایت ما مراجعه کنید. ما در اتحاد با یکدیگر می‌توانیم صدای زنان و دخترانی را که به سکوت وادار شده‌اند، تقویت کنیم، توان‌مندی را پرورش دهیم و آنان را در رسیدن به یک جامعه‌ی عادلانه‌تر یاری برسانیم.

بیشتر بدانید

سایر برگه‌های اطلاعاتی و منابع موجود در وبسایت ما را بررسی کنید. یادداشت حقوقی شورای آتلانتیک درباره اپارتاید جنسیتی را بخوانید. به وبسایت کارزار پایان دادن به اپارتاید جنسیتی مراجعه کنید.